

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 385/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 09 kwietnia 2020 roku w sprawie sygn. akt VII K 779/19.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obraza prawa procesowego - art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowodów oraz art. 4 k.p.k., przez błędną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego poprzez jej dowolność, w szczególności błędną ocenę wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków W. W. (1),</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>K. S. (1), M. W. (1), nieosobowego materiału dowodowego w postaci badań materiału genetycznego w samochodzie sprawcy wypadku, opinii biegłego psychologa oraz opinii biegłego chirurga.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Twierdzenia skarżącego koncentrujące się na wykazaniu naruszenia przepisów postępowania (wskazujące na rzekomą wadliwość procedowania), nie przedstawiają jakichkolwiek przekonujących argumentów, podważających prawidłowość i słuszność rozumowania Sądu I instancji. Sąd Rejonowy w sposób rzetelny i kompleksowy dokonał wartościowania zarówno osobowych, jak i nieosobowych źródeł dowodowych zebranych na gruncie</p>			

analizowanej sprawy, a następnie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w tym zakresie. Dokonane zaś przez Sąd Rejonowy ustalenia - w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego T. W. w pełni odpowiadają zebranym w sprawie dowodom, a nade wszystko są wynikiem wszechstronnej ich analizy. Apelujący w żadnej mierze nie zdołał skutecznie wykazać, aby rozumowanie Sądu I instancji, przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów było nietrafne, bądź nieracjonalne, gdyż zarzuty przedstawione w apelacji, po ich gruntownej analizie i zestawieniu ze stosunkowo obszernym materiałem dowodowym, opierają się wyłącznie na odmiennej, subiektywnej i selektywnej ocenie zebranych w sprawie dowodów. Zważyć trzeba, iż przekonanie Sądu meriti o możliwości przypisania oskarżonemu zrealizowania

znamion czynów
mu przypisanych,
pozostaje pod
ochroną prawa
procesowego, jako
że nie wykracza
poza ramy zasady
swobodnej oceny
dowodów wyrażone
w treści art. 7
k.p.k. Jednocześnie
zaś konkluzje Sądu
Rejonowego
stanowią wynik
rozważenia
wszystkich
okoliczności, a nade
wszystko zostały
wyczerpująco i
rzeczowo – z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy,
doświadczenia
życiowego i
prawidłowego
rozumowania –
uzasadnione w
pisemnych
motywach
zaskarżonego
wyroku. Przy czym,
należy podnieść, że
przekonanie sądu
o wiarygodności
określonych
dowodów i
niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną prawa
procesowego, a więc
mieści się w
ramach swobodnej
oceny dowodów
jedynie wtedy, gdy
jest poprzedzone
ujawnieniem w toku
rozprawy
całości kształtu
okoliczności i to w
sposób

podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – argumentowane w uzasadnieniu (zobacz: OSNKW 7-9/1991, poz.41). Pamiętać należy, iż konsekwencją zasady prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.) jest wymóg, aby ustalenia faktyczne, w oparciu o które następuje orzekanie, były udowodnione, tylko wówczas można przyjąć, że są one prawdziwe, czyli zgodne z rzeczywistością. Zobowiązuje ona organy procesowe do dołożenia – niezależnie od woli stron – maksymalnych starań i wyczerpania wszelkich dostępnych środków poznania prawdy. Organy procesowe w ramach swobodnej oceny dowodów są ustawowo zobligowane do

ukształtowania
przekonania dopiero
na podstawie
wszystkich
przeprowadzonych
dowodów
ocenianych według
zasad prawidłowego
rozumowania z
pełnym
wykorzystaniem
dostępnej wiedzy
i doświadczenia
życiowego (art. 7
k.p.k.). Kodeks nie
narzuca żadnych
dyrektyw, które
nakazywałyby
określone
ustosunkowanie się
do konkretnych
dowodów i nie
wprowadza różnic
co do wartości
poszczególnych
dowodów. Zasada
prawdy materialnej
jest adresowana do
wszelkich organów
procesowych. Nie da
się jednak zawsze
bezwzględnie ustalić
przebiegu zdarzenia,
lecz niekiedy tylko
w takim zakresie,
na jaki zezwalają na
to zebrane dowody
oraz dostępna
wiedza i
ukształtowane na jej
podstawie
doświadczenie
życiowe. W toku
prowadzonych
czynności
uprawnione organy
mają jednak
obowiązek
wnikliwego
zbadania i

uwzględnienia
wszystkich
okoliczności
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonego (art.
4 k.p.k.). Wyrok
musi być wynikiem
analizy całokształtu
ujawnionych
okoliczności, a więc
i tych które go
podważają.
Pominięcie
istotnych dla sprawy
okoliczności,
mogących mieć
wpływ na
rozstrzygnięcie w
kwestii winy,
stanowi oczywistą
obrazę przepisu art.
410 k.p.k.

W aspekcie
powyższego sąd
odwoławczy, w pełni
zgadza się z
przeprowadzoną
przez Sąd I instancji
oceną
przeprowadzonych
w sprawie dowodów.

Odnosząc się do
szczegółów wskazać
należy, iż właściwym
postąpieniem Sądu
Rejonowego było
uznanie wyjaśnień
oskarżonego T. W.
złożonych w dniach
16 stycznia 2019
roku oraz 17 stycznia
2019 roku - a
więc bezpośrednio
po zatrzymaniu w
dniu 15 stycznia
2020 roku -
za pełnowartościowy

dowód pozwalający na czynienie na jego podstawie ustaleń faktycznych.

Wyjaśnienia te dawały podstawę do ustalenia, iż to właśnie oskarżony T. W. w godzinach porannych w dniu 13 stycznia 2019 roku prowadził samochód osobowy marki V. (...) doprowadzając do zdarzenie będącego przedmiotem osądu, w wyniku którego jedna z osób poszkodowanych tym zdarzeniem doznała obrażeń skutkujących śmiercią (W. A.), zaś druga (P. W.) obrażeń skutkujących ciężką długotrwałą chorobą. Oskarżony podczas pierwszego przesłuchania wyjaśnił, że to on tej nocy, kiedy doszło do inkryminowanego zdarzenia kierował samochodem oraz, że wcześniej spożywał sporą ilość alkoholu wraz ze swoim bratem M. W. (2), napotkanym przypadkowo kolegą S. S. i poznanym pod sklepem mężczyzną narodowości ukraińskiej. Po zakończeniu spotkania oskarżony miał ochotę jeszcze

napić się piwa wobec czego, udał się do domu po samochód i wraz z bratem pojechał na najbliższą stację benzynową, gdzie dokonał jego zakupu. Następnie kontynuując jazdę postanowił pojechać do swojej byłej dziewczyny. Było już bardzo późno wobec czego oskarżony zatrzymał się tylko pod jej domem. Dalej oskarżony rzekomo już nic nie pamiętał.

Świadomość odzyskał dopiero w okolicy sklepu (...) przy znajdującej się tam koparce i wówczas zorientował się, że przednia szyba samochodu jest rozbita, przy czym uznał, że najwyraźniej musiał uderzyć w koparkę. Natomiast podczas przesłuchania w dniu 17 stycznia 2019 roku ponownie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i potwierdził treść uprzednio złożonych wyjaśnień.

Zaprzeczył nadto, aby to jego brat M. W. (2) prowadził w nocy z 12/13 stycznia 2019 roku samochód podnosząc, że nie

posiada on
samochodu. Z kolei
podczas
przesłuchania w
dniu 02 kwietnia
2019 roku oskarżony
nie chciał już
odpowiedzieć na
pytanie, czy
przyznaje się do
zarzucanych mu
czynów i nie
chciał rozmawiać
na temat wypadku.
Stwierdził jedynie,
że podtrzymuje
uprzednio złożone
wyjaśnienia.
Tymczasem dopiero
w czasie konfrontacji
przeprowadzonej z
bratem M. W. (2) w
dniu 12 lipca 2019
roku, oskarżony
diametralnie zmienił
swoje
dotychczasowe
wyjaśnienia,
wskazując, że w
nocy kiedy doszło do
zdarzenia będącego
przedmiotem osądu,
kierowcą
samochodu marki V.
(...) był jego brat M.
W. (2). Jednocześnie
oskarżony
stwierdził, że to
jego brat udał
się po samochód
do garażu, aby
podjechać na stację
paliw i dokonać
zakupu piwa a
następnie
kontynuował dalszą
jazdę. Przy czym,
oskarżony
argumentował, że
wcześniej

zdecydował przyznać się do winy, ponieważ szkoda mu było brata, że trafi do więzienia, a zmiana jego stanowiska w tym względzie wynikała, z faktu, że jak to określił "zawiódł się na nim, gdyż ten nie wykazał żadnej wdzięczności ani pomocy, wobec czego postanowił powiedzieć jak było naprawdę". Treść powyższych wyjaśnień, w zestawieniu z oceną innych dowodów zebranych dowodów, nie pozostawia wątpliwości, iż te złożone podczas konfrontacji związane są z przyjętą przez oskarżonego taktyką i stanowią linię obrony. Oskarżony mając już wówczas obrońcę z urzędu, który to z pewnością uprzedził podsądnego o surowych konsekwencjach karnych w razie skazania za spowodowanie wypadku w stanie nietrzeźwości, w dodatku przy zaistnieniu tragicznych jego następstw, dokonał przemyśleń i postanowił uniknąć

poniesienia
odpowiedzialności
karnej przerzucając
całą winę na brata.

Podkreślić bowiem
należy, iż podstawę
do czynienia ustaleń
faktycznych w
zakresie kierowania
przez oskarżonego w
czasie
przedmiotowego
wypadku drogowego
samochodem
osobowym marki V.
(...) stanowiły nie
tylko wyjaśnienia
oskarżonego, w
których przyznał
się do stawianych
mu zarzutów, ale
też między innymi
zeznania świadka
W. W. (1),
który wskazał, że
syn M. W. (2)
nie posiada prawa
jazdy i umiejętności
kierowania
pojazdem.

Znamienne jest
również i to, że
świadek - ojciec T.
W. i M. W. (2)
- nigdy nie widział
tego ostatniego za
kierownicą oraz
podał, że samochód
osobowy marki V.
(...) użytkowany jest
tylko przez jego
syna T.. Nie sposób
przyjąć, aby świadek
posiadał interes w
złożeniu takiej treści
zeznań i nie
zostały ujawnione
żadne okoliczności,
które podważałyby

depozycje tego źródła dowodowego (obaj mężczyźni to synowie W. W. (1)). Poza tym, istotnie jego zeznania korespondowały też z depozycjami świadka S. S., który to stwierdził, że nie widział nigdy, aby M. W. (2) jeździł samochodem oraz potwierdził, że nie posiada on uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi.

Podobnie zeznawał również świadek D. A. wskazując, że "nie widział M. W. (2) za kółkiem" (vide k. 933).

W tym kontekście niewiarygodne (i tak też słusznie ocenił je Sąd meriti) okazały się depozycje K. S. (1) - kolegi oskarżonego - co do tego, że to M. W. (2) kierował samochodem należącym do oskarżonego tej nocy, kiedy doszło do wypadku będącego przedmiotem osądu w niniejszej sprawie. Zważyć należy, iż świadek został zgłoszony dopiero na etapie postępowania sądowego. T. W. ani słowem nie

wspominał o nim w uprzednio złożonych wyjaśnieniach oraz o tym, że byli rzekomo z bratem na spotkaniu z wymienionym. Tym samym uznać należy, iż świadek miał tylko wesprzeć linię obrony skonstruowaną w sposób nieudolny przez oskarżonego.

Również zeznania M. W. (1), w zakresie dotyczącym spotkania T. i M. W. (2) z K. S. (1), nie mogły zostać potraktowane całkowicie bezkrytycznie i obdarzone przymiotem wiarygodności. Nie bez znaczenie w tej kwestii pozostaje fakt, iż świadek M. W. (1) posiada wyraźnie negatywne nastawienie do zamieszkującego w jej sąsiedztwie K. S. (2) (z powodu jego niewłaściwego zachowania), a w związku z tym, jej relacje mogły być (i słusznie tak zostały ocenione przez Sąd Rejonowy) motywowane chęcią przedstawienia go w złym świetle. Tym samym, do depozycji M. W. (1) należało zatem podejść z dużą dozą

ostrożności również i z tego względu, że miała możliwość obserwowania przebiegu rozprawy przed Sądem (uczestnicząc w niej) i niewątpliwie mogła sugerować się określonymi faktami, o których wiedzę pozyskała w tym czasie. A zatem, pomimo że świadek z jednej strony potwierdziła rzekome spotkanie K. S. (1) z braćmi W. (wskazała, że byli pod blokiem wraz z S. S. - który na ten temat nic nie powiedział, a z jego zeznań nie wynika, aby taki fakt miał miejsce - a więc niejako wsparła wersję oskarżonego o spotkaniu), to z drugiej strony podniosła, że za kierownicę wsiadł T. W.. Ponadto, świadek wskazała, iż podczas prowadzonej z nią rozmowy K. S. (1) miał być przekonany, co do tego że T. W. nie odpowie za spowodowanie wypadku, ponieważ będzie on zeznawał na jego korzyść, a zatem będzie wspierał przyjętą przez niego linię obrony. Potwierdza to nie tylko

konieczność
zanegowania
wartości dowodowej
zeznań świadka K.
D. (który w
istocie z rozbijającą
szczerością przyznał,
że przed sprawą
widział się w areszcie
z T. W., rozmawiali
o wypadku, że T.
mówił mu, że tego
nie zrobił tylko jego
brat - rozmawiali
bez świadków), ale
też właśnie M. W.
(1), która zapewne
w sposób niezbyt
roztropny usiłowała
go pogrążyć, uwikłać
w sprawę. W tym
kontekście ocena
relacji obu świadków
dokonana przez Sąd
I instancji -
pomimo zaniechania
przeprowadzenia
konfrontacji między
nimi - nie jest
bynajmniej
dowolna, lecz
rzeczowa, poparta
słusznymi
argumentami i
logiczna.

W ocenie
odwoławczego, nie
było również
żadnych podstaw
do kwestionowania,
uzyskanej w toku
postępowania,
pisemnej opinii
Laboratorium
Kryminalistycznego
Komendy
Wojewódzkiej
Policji w Ł.
z przeprowadzonych

badań z zakresu genetyki sądowej, dlatego też Sąd Rejonowy słusznie ocenił ją jako pełną, jasną i wewnętrznie spójną, a w rezultacie uznał za pełnowartościowy materiał dowodowy. Podkreślić należy, iż opinia ta w żadnym z wniosków w niej zawartych nie dostarczyła informacji, które wykluczyłyby sprawstwo oskarżonego. Należy zauważyć, że opinia nie została ograniczona do stwierdzenia, że w toku badań ze śladu dowodowego wyizolowano tylko DNA M. W. (2). Biegli jednoznacznie wypowiedzieli się, że w materiale dowodowym pobranym z kierownicy pojazdu, drążka zmiany biegów stwierdzili mieszaninę DNA pochodzące od co najmniej trzech osób (w tym też M. W. (2)) i że nie można wykluczyć w tej mieszaninie obecności DNA T. W., z uwagi na to, że w mieszaninie tej zidentyfikowano allele, które to występują w jego profilu DNA. Niewątpliwie nie

można tracić z pola widzenia faktu, że w zabezpieczono w/ w ślady dopiero dwa dni po zdarzeniu mającym miejsce w dniu 13 stycznia 2019 roku około godziny 05:00 (po tym, jak wytypowano uczestniczący w nim pojazd i dokonano zatrzymania T. W. w dniu 15 stycznia 2019 r. o godzinie 14:50, zaś M. W. (2) w tym samym dniu o godzinie 13:35), a mianowicie w dniu 15 stycznia 2019 roku, a zatem, możliwe jest, że na miejscu kierowcy przez ponad dwie doby mógł usiąść każdy (w tym też brak oskarżonego) pozostawiając tam swoje DNA. Zważywszy na powyższe, wskazać należy, iż dowód ten ma charakter pomocniczy, wspierający inne dowody uzyskane na kanwie niniejszej sprawy prowadzące do konkluzji, że kierującym w czasie wypadku komunikacyjnego był T. W., a nie jego brat M. W. (2).

Nie sposób również pominąć całokształtu zachowania

oskarżonego
podczas konfrontacji
przeprowadzonej z
- upośledzonym
umysłowo na
granicy
upośledzenia w
stopniu
umiarkowanym i
lekkim - M.
W. (2). Analiza
niewerbalnej
komunikacji
oskarżonego ze
świadkiem -
dokonana przez
biegłego psychologa
- wskazywała, iż
podsądny wywierał
presję na świadka
podczas ich
przesłuchania.
Elementem
potwierdzającym
taki wniosek był
szczególny układ
rąk oskarżonego
skierowany w
świadka poprzez
wyprostowanie
palców
wskazujących przy
jednoczesnym
skrzyżowaniu
pozostałych oraz
żelazny sposób
utrzymywania z nim
kontaktu
wzrokowego. Poza
tym, biegły
psycholog dostrzegł,
iż oskarżony
zdecydowanie
kontrolował swoje
wypowiedzi.
Tymczasem osoba
przesłuchiwana,
zeznając szczerze,
nie kontroluje
swojego

zachowania,
odpowiada na
zadawane pytania
bezpośrednio i w
szybkim tempie, bez
dłuższych pauz na
zastanawianie się.
Odnotować również
należy, iż świadek
M. W. (2) w
czasie przesłuchania
bardzo się stresował,
co wskazuje na
to, że czegoś się
obawiał. Oczywiście
relacje tego źródła
dowodowego nie
mogły być brane
pod uwagę z uwagi
na skorzystanie
przez świadka na
rozprawie sądowej
z prawa do
odmowy składania
zeznań (art. 182
§ 1 k.p.k.). Tym
niemniej
wartościowaniu pod
względem
dowodowym
podlegała opinie
psychologiczne
dotyczące nie tylko
T. W., ale też M.
W. (2). Wszak nie
sposób przemilczeć,
że z opinii odnośnie
świadka M. W.
(2) wynika, że
osoba upośledzona
umysłowo w stopniu
lekkim powinna
mieć trudności z
kierowaniem
pojazdem
mechanicznym,
zarówno w zakresie
rozumienia
przepisów
drogowych, jak i

technicznego aspektu kierowania pojazdem mechanicznym (koordynacji wzrokowo - ruchowej), co wzmaga jeszcze spożycie alkoholu i to w większym stopniu niż u osób prawidłowo funkcjonujących. Powyższe zaś jest kolejnym dowodem na to, że wersja zdarzenia prezentowana przez oskarżonego - negująca kierowanie pojazdem w chwili wypadku - nie jest przekonująca.

Ustosunkowując się do zarzutu skarżącego odnośnie dokonanej oceny opinii biegłego chirurga R. K. wskazać należy, że w swojej opinii biegły wyraźnie podkreślił, iż ślady krwi ujawnione w centralnej części lusterka wstecznego, jak i w prawym jego narożniku, skłaniają do przyjęcia, że jednak M. W. (2) siedział na miejscu pasażera. Biegły dochodząc do takiego wniosku, jasno i logicznie wskazał, iż rzeczony lusterko nie jest kanciaste, ma obłą ramkę plastikową

a zatem mało prawdopodobne jest to, aby wymieniony skaleczył się w okolicy nosa właśnie poprzez uderzenie w to lustro. Poza tym, biegły zaznaczył, iż lustro wsteczne jest ruchome dla celów regulacji i przy nacisku odchyła się i odsuwa. Stąd też przy uderzeniu w nie głową powinno się ono odchylić. W takim stanie rzeczy, prawdopodobna jest wersja, że rana w okolicy nosa M. W. (2), powstała w następstwie odprysnięcia kawałka szkła z rozbitej przedniej szyby i w takich warunkach nie można przyjąć, iż M. W. (2) przed wypadkiem siedział na miejscu kierowcy.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego T. W. od zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I wyroku ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

ponownego rozpoznania.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził i ocenił zgromadzone w sprawie dowody, rozważył wszystkie ustalone na ich podstawie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a swoje przekonanie co do ich wiarygodności - w sensie pozytywnym i negatywnym, logicznie i wyczerpująco umotywował w pisemnych motywach orzeczenia, przy czym uczynił to z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.</p> <p>Następnie na podstawie tychże dowodów, poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie zarzucanych mu czynów.</p>		

<p>3.2.</p>	<p>Naruszenie prawa procesowego art. 5 § 2 k.p.k. przez obciążenie oskarżonego niedającymi się wyjaśnić okolicznościami w postaci ustalenia, czy pojazdem kierował oskarżony, czy jego brat M. W. (2).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Nie ma też racji skarżący, podnosząc zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Otóż do naruszenia powołanego przepisu mogłoby dojść wówczas, gdyby Sąd I instancji powziął nie dające się usunąć wątpliwości i poczytał je na niekorzyść oskarżonego albo powinien stwierdzić istnienie takich wątpliwości, a następnie rozstrzygnąć je na jego korzyść, ale tego nie uczynił. Do uchybienia zasadzie in dubio pro reo nie dochodzi więc wówczas, gdy tylko strona żywi takie wątpliwości,</p>			

w szczególności na skutek odmiennej oceny materiału dowodowego.

Tymczasem w sprawie nie występują tego rodzaju wątpliwości, które niweczyłyby prawidłową ocenę dowodów i trafne ustalenia faktyczne. Wyrażona w art. 5 § 2 k.p.k. zasada, nie nakłada na sąd obowiązku przyjęcia wersji najkorzystniejszej dla oskarżonego, lecz zakaz czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów. Nie budzi bowiem zastrzeżeń okoliczność, że tego rodzaju wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 k.p.k. winien mieć Sąd, a nie strona postępowania.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego T. W. od zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I wyroku ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

ponownego rozpoznania.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>W aspekcie powyższego, przeprowadzone przez sąd merytoryczny postępowanie dowodowe nosi cechy pełności i kompletności. Zebrane dowody poddane zostały ocenie spełniającej rygory określone przepisem art. 7 k.p.k., która nie wykazała istnienia niedających się usunąć wątpliwości o charakterze obiektywnym, dotyczących okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia w zakresie sprawstwa oskarżonego. Sąd rejonowy dogłębnie i wszechstronnie przeanalizował całość dostępnego materiału dowodowego przy zastosowaniu zasad poprawnego rozumowania, doświadczenia życiowego i wskazań wiedzy specjalistycznej</p>		

zawartej w opiniach przeprowadzonych w sprawie.		
3.3.	Naruszenie art. 6 k.p.k. i art. 374 § 1 k.p.k. przez nie sprowadzenie oskarżonego na rozprawę pomimo, iż jego obecność była obowiązkowa (sprostowanie apelacji w tym względzie na rozprawie apelacyjnej w dniu 30 czerwca 2020 roku - vide k. 1170 verte).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zgodnie z treścią art. 374 § 1 k.p.k. oskarżony ma prawo brać udział w rozprawie, zaś przewodniczący lub sąd mogą uznać jego obecność za obowiązkową (a zatem obecność oskarżonego co do zasady nie jest obowiązkowa - poza wyjątkiem wskazanym w art. 374 § 1ak.p.k.). Natomiast zgodnie z brzmieniem art. 353 § 3 i 5 k.p.k. doręczając oskarżonemu		

pozbawionemu wolności, którego obecność na rozprawie nie jest obowiązkowa, zawiadomienie o terminie rozprawy, należy pouczyć go o prawie do złożenia w terminie 7 dni od daty doręczenia tego zawiadomienia wniosku o doprowadzenie go na rozprawę, a wniosek o doprowadzenie powinien być złożony w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania lub zawiadomienia. Oczywiście pamiętać należy, iż sąd jest nie tylko organem rozpoznającym oskarżenie i przeprowadzającym postępowanie w tym zakresie, ale równocześnie gwarantem zapewnienia oskarżonemu możliwości korzystania z przyznanych mu i przysługujących uprawnień procesowych (art. 42 ust. 3 Konstytucji, art. 6 k.p.k.). Ich suma wyrażona w prawie do obrony składa się z szeregu uprawnień procesowych, których fundamentem jest

prawo do
znajomości
stawianych
oskarżonemu
zarzutów i prawo do
udziału w rozprawie,
na której sąd zarzuty
te rozpoznaje (tak
też w postanowieniu
Sądu Najwyższego z
dnia 02.12.2019 r., II
KK 93/19, Legalis).

Przenosząc
powyższe na grunt
niniejszej sprawy
wskazać należy, iż
zarządzeniem z dnia
12 listopada 2019 r.
wyznaczono termin
rozprawy głównej
określając ją na
dzień 06 grudnia
2019 roku, na
którą oskarżony
nie został wezwany
(taką decyzję podjął
przewodniczący
składu
orzekającego), zaś
oskarżony T. W. -
prawidłowo
pouczony (vide k.
798-800) nie
wystąpił z
wnioskiem o
doprowadzenie go
na termin rozprawy
w dniu 06 grudnia
2019 roku, a zatem
jego nieobecność na
rozprawie wynikała z
jego autonomicznej
decyzji. Podkreślić
też należy, iż
oskarżony
uczestniczył w
kolejnych
rozprawach przed
Sądem I instancji w

dniach 30 grudnia 2019 roku, 06 lutego 2020 roku i i 03 kwietnia 2020 roku i ani on, ani jego obrońca nie wnosili o powtórzenie czynności dowodowych przeprowadzonych na rozprawie w dniu 06 grudnia 2020 roku. W tej sytuacji nie doszło do naruszenia gwarancji procesowych oskarżonego, a w szczególności jego prawa do obrony w postaci umożliwienia osobistego uczestniczenia w czynnościach procesowych przeprowadzanych na rozprawie, gdyż sam zainteresowany z tego uprawnienia zrezygnował. A zatem, nie zostało wykazane, jakoby nieobecność oskarżonego na rozprawie sądowej w dniu 06 grudnia 2019 roku (w której miał jedynie prawo - a nie obowiązek - uczestniczyć), a w której uczestniczył obrońca z urzędu oskarżonego, stanowiła uchybienie procesowe mające znaczenie dla rozstrzygnięcia

<p>niniejszej sprawy, bądź, aby zaistniały okoliczności wskazujące, aby nie został prawidłowo o niej zawiadomiony bądź pouczony o uprawnieniach i obowiązkach i aby miało to wpływ na orzeczenie Sądu I instancji, ewentualnie, aby obowiązkowy był jego udział w rozprawie sądowej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego T. W. od zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I wyroku ewentualnie o uchylene wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek niezasadny z powodów wskazanych powyżej.</p>		

3.4.	Naruszenie prawa procesowego art. 4 k.p.k. i art. 170 § 1 k.p.k. przez oddalenie wniosków dowodowych w zakresie przesłuchania na rozprawie biegłego chirurga celem złożenia ustnej opinii uzupełniającej, przeprowadzenia konfrontacji pomiędzy S. S., M. W. (1) i K. S. (1) na podstawie nieznaney w k.p.k. podstawie „stanu epidemii”.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Przede wszystkim, zważyć należy, iż rację ma obrońca oskarżonego, że w art. 170 § 1 k.p.k. ustawodawca określił katalog przyczyn oddalenia wniosku dowodowego, który ma charakter zamknięty. Oznacza to zatem, że wniosek dowodowy nie może zostać oddalony przez organ procesowy z powodu okoliczności nieprzewidzianych w tym przepisie. Jednakże, pomimo			

podjęcia ostatecznie negatywnej decyzji (uprzednio na rozprawie w dniu 06 lutego 2020 roku) w przedmiocie wniosków dowodowych obrońcy oskarżonego przez Sąd Rejonowy na rozprawie w dniu 03 kwietnia 2020 roku (bez wskazania prawidłowej podstawy prawnej oraz bez jasnego i znajdującego oparcie w przepisach prawa uzasadnienia) takie procedowanie Sądu meriti nie stanowiło obrazy przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia. Otóż podnieść należy, że niewątpliwie w odniesieniu do kwestii uzupełniającej ustnej opinii biegłego R. K. dopuszczenie dowodu z takowej winno nastąpić w sytuacji, gdyby była ona niejasna, niepełna lub zachodziła sprzeczność w samej opinii bądź różnymi opiniami w tej samej sprawie. Tymczasem o ile Sąd I instancji początkowo bezrefleksyjnie taki dowód zamierzał

przeprowadzić (vide k. 934), niemniej jednak w ocenie sądu odwoławczego - w świetle analizy opinii pisemnych biegłego (vide k. 125, k. 128, k. 530-532) oraz zgromadzonych dowodów - nie było to konieczne. A zatem Sąd I instancji winien wniosek dowodowy w tym zakresie oddalić, ale nie na podstawie art. 170 § 1 k.p.k., lecz na podstawie art. 201 k.p.k. Niewątpliwie zatem decyzje procesowe podejmowane przez Sąd Rejonowy w tym względzie cechuje brak staranności i dbałości o wskazanie nie tylko właściwej podstawy prawnej, ale też klarownej argumentacji (nie wystarczyło wszak powołać się na istniejący stan epidemiologiczny na terenie kraju), co jednak nie przesądza o zaistnieniu uchybień tego rodzaju, które skutkowałyby obrazą przepisów postępowania, mających wpływ na rozstrzygnięcie.

Podobnie rzecz się ma w odniesieniu do planowanej konfrontacji

pomiędzy
świadkami M. W.
(1), K. D. i
S. S.. W tym
miejscu podnieść
należy, iż art. 172
k.p.k. nie nakłada
na sąd obowiązku
przeprowadzenia
konfrontacji
świadków czy też
oskarżonych (osób
przesłuchiwanych)
w każdym wypadku
sprzeczności, lecz
tylko w sytuacji, gdy
może to przyczynić
się do prawidłowego
ustalenia stanu
faktycznego.
Przeprowadzenie
lub
nieprzeprowadzenie
konfrontacji
pozostawione jest
zatem ocenie organu
procesowego co
do celowości tej
czynności w
konkretnej sprawie
(por. postanowienie
Sądu Najwyższego z
dnia 15.03.2018 r.,
II KK 91/18, opubl.
Legalis; wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Lublinie z dnia
21.12.2018 r., II
AKa 263/18, opubl.
Legalis). W aspekcie
powyższego,
odnosząc się w tym
miejscu do kwestii
podnoszonych w
zarzucie skarżącego
wskazać należy, iż w
celu
zminimalizowania
zagrożenia
wynikającego z

rozprzestrzeniania się na terenie kraju wirusa SARS-CoV-2 (koronawirus) funkcjonowanie sądów zostało w mocnym stopniu ograniczone. Wprowadzone zostały między innymi ograniczenia w możliwości wstępu stron, uczestników postępowania, świadków, biegłych, obrońców i pełnomocników oraz prokuratorów. W tej sytuacji Sąd Rejonowy nie miał możliwości przeprowadzenia konfrontacji ze świadkami S. S., M. W. (1) oraz K. S. (1) wobec czego musiał zrezygnować z wykonania tej czynności procesowej. Poza tym, mając na względzie powyższe, konfrontacja jest czynnością fakultatywną, uzależnioną od oceny organu procesowego, który nie ma obowiązku jej przeprowadzenia w każdym wypadku sprzeczności w oświadczeniach dowodowych, nawet jeśli zainteresowane strony tego się domagają. Skoro zatem przepis art. 172 k.p.k. nie ma charakteru

<p>kategorycznego i nie zawiera adresowanego do organu procesowego nakazu określonego działania lub zaniechania, to trudno uznać, że Sąd go naruszył w analizowanym przypadku.</p>				
<p>Wniosek</p>				
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego T. W. od zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I wyroku ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych powyżej.</p>				
<p>3.5.</p>	<p>Obraza prawa procesowego art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. przez błędne stwierdzenie, iż sprawdzenie połączeń</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	telefonicznych M. W. (1) z synem nie miało znaczenia dla ustaleń w sprawie.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Podzielić należy stanowisko Sądu pierwszej instancji, iż okoliczność nawiązywania połączeń telefonicznych M. W. (1) z jej synem P. W., w nocy kiedy miało dojść do zaistnienia wypadku komunikacyjnego z jego udziałem, pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Z zeznań wymienionej matki pokrzywdzonego, złożonych na rozprawie w dniu 06 lutego 2020 roku wynika, iż kontaktowała się ona z synem w celu upewnienia się, że wszystko u niego w porządku. Na ten moment nie miała żadnej wiedzy na temat wypadku. Była niespokojna z powodu przebywania syna P. W. poza domem w porze nocnej, a więc kontaktowała się z nim żeby mieć			

pewność, że nic się złego nie dzieje. Nie jest to okoliczność nietypowa - wbrew stanowisku obrony - w przypadku rodziców wykazujących troskę o własne dzieci, podobnie jak fakt pobytu świadka M. W. (1) na klatce schodowej i obserwacja osób pod blokiem w środku nocy. Niemniej jednak zważyć należy, iż w istocie rzeczy Sąd Rejonowy zdeprecjonował zeznania tegoż świadka w części dotyczącej spotkania braci W. z K. S. (1) (vide k. 1070). Powyższe zaś oznacza, że jej obciążające oskarżonego depozycje nie stanowiły podstawy do czynienia ustaleń faktycznych co do przebiegu wydarzeń poprzedzających spowodowanie wypadku drogowego.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego T. W. od zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
--	--	--

<p>wyroku ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych powyżej.</p>			
<p>3.6.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych mających istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest:</p> <p>a) w zakresie przebiegu spotkania oskarżonego z bratem i kolegami, powrotu do domu i jeżdżenia samochodem po raz drugi kiedy doszło do wypadku,</p> <p>b) w zakresie braku umiejętności u brata oskarżonego do prowadzenia samochodu.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			

Sąd Okręgowy nie dostrzegł w zarzucie żadnych rzeczowych i celnych argumentów, które dyskwalifikowałyby stanowisko Sądu I instancji w zakresie ustalonych faktów. Poza tym analiza materiału dowodowego sprawy (przedstawiona w rozważaniach podjętych w rubryce 3.1) nie stwarza w żadnej mierze podstaw do uznania, że sąd miałby dokonać błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przewidzianym w zarzucie. Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i trafnie ocenił zgromadzone w sprawie dowody, rozważył wszystkie ustalone na ich podstawie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a swoje przekonanie co do ich wiarygodności - w sensie pozytywnym i negatywnym - logicznie i wyczerpująco umotywował w pisemnych motywach

orzeczenia, przy czym uczynił to z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Następnie na podstawie tychże dowodów, poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów. Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy, jak i odtworzony na podstawie tego materiału stan faktyczny. Kontrola odwoławcza wykazała także, że Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych działał zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, w ramach i na podstawie obowiązującego prawa oraz zasad doświadczenia życiowego. Stąd też rozumowanie Sadu Rejonowego, które doprowadziło do dokonania ustaleń faktycznych na kanwie przedmiotowej sprawy, znajduje pełne odzwierciedlenie w treści uzasadnienia,

<p>w którym Sąd Rejonowy w sposób syntetyczny i trafny odniósł się do poszczególnych dowodów, a Sąd odwoławczy w pełni ocenę tą aprobuje.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego T. W. od zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I wyroku ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>W sprawie brak jest podstaw do zmiany wyroku Sądu Rejonowego i uniewinnienia oskarżonego. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny na podstawie rzetelnej oceny dowodów, a tym samym wniosek o zmianę wyroku jest bezpodstawny.</p>		

3.7.	Rażąca niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu T. W. poprzez jej surowość.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności stwierdzić należy, iż jest on chybiony. Zdaniem sądu odwoławczego, w przedmiotowej sprawie, Sąd Rejonowy prawidłowo wyważył okoliczności przedmiotowe i podmiotowe sprawy przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego T. W. i słusznie uznał, że adekwatną reakcją karną będzie kara łączna w wymiarze 9 lat pozbawienia wolności.</p> <p>Pamiętać trzeba, że z racji na ocenny charakter zasad wymiaru kary, niewspółmierność kary musi być natury zasadniczej, tzn. w stopniu niedającym się zaakceptować. W orzecznictwie</p>			

podkreśla się
ugruntowany
pogląd, iż „rażąca
niewspółmierność
kary występuje
wtedy, gdy kara
orzeczona nie
uwzględnia w
należyty sposób
stopnia społecznej
szkodliwości
przypisywanego
czynu oraz nie
realizuje
wystarczająco celu
kary, ze szczególnym
uwzględnieniem
celów
zapobiegawczych i
wychowawczych.
Pojęcie
niewspółmierności
rażącej oznacza
znaczną, wyraźną
i oczywistą, a
więc niedającą się
zaakceptować
dysproporcję między
karą wymierzoną a
karą sprawiedliwą,
czyli
zasłużoną.” (por.
postanowienie Sądu
Najwyższego z dnia
30.05.2017 r., sygn.
II KK 156/17,
opubl. Legalis nr
1604497). Zarzut
rażącej
niewspółmierności
kary, jako zarzut
z kategorii ocen
można trafnie
podnosić, gdy
wymierzona kara
nie uwzględnia w
sposób właściwy
zarówno
okoliczności
popelnienia

przypisanego czynu,
jak i osobowości
sprawcy – innymi
słowy, gdy jest w
odczuciu
społecznym karą
niesprawiedliwą
(por. wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
11.04.1985 r., V KRN
178/85, Lex 20053).
Jak wskazuje się
w orzecznictwie,
zarzut
niewspółmierności
nie wymaga
wskazania nowych,
nieustalonych przez
sąd okoliczności,
polegać bowiem
może na wykazaniu,
że okoliczności
prawidłowo ustalone
mają takie znaczenie
i ciężar gatunkowy,
których orzeczona
kara bądź nie
uwzględnia w ogóle,
bądź uwzględnia
je w stopniu
niedostatecznym
(por. wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
23.10.1974 r., V KRN
78/74, Lex 18899).
Podkreślić również
należy, iż orzekanie
o karze ma charakter
indywidualny i jest
procesem do
pewnego stopnia
subiektywnym,
obejmującym
dokonanie wyboru
oraz zastosowanie
odpowiedniej
represji karnej
właściwej dla
konkretnej sytuacji i
konkretnego

sprawcy. Z tych powodów zasady i dyrektywy orzekania w przedmiocie kary zawarte w art. 53 k.k. pozostawiają organowi orzekającemu pewien zakres swobody w procesie jej wymierzania.

W aspekcie powyższego kara łączna 9 lat pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu przez Sąd pierwszej instancji nie nosi cech rażącej niewspółmierności w sensie jej surowości. Zważyć należy, iż oskarżonemu T. W. przypisano wyjątkowo społecznie szkodliwe czyny: prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz spowodowanie w takim stanie wypadku komunikacyjnego ze skutkiem śmiertelnym (zginął młody niewinny człowiek) i ucieczkę z miejsca wypadku. Przy czym, społeczna szkodliwość (art. 115 § 2 k.k.) jest to cecha czynu, wyrażająca się w tym, że jest on „szkodzący

komuś”, konkretnej osobie lub szerszej społeczności.

Społeczna szkodliwość może występować w różnym stopniu, może być ona wysoka, znaczna, nieznaczna, niekiedy znikoma.

Warunkiem odpowiedzialności karnej jest, aby czyn charakteryzował się szkodliwością społeczną więcej niż znikomą. Czyn, którego społeczna szkodliwość jest znikoma nie stanowi przestępstwa.

Przy ocenie zaś stopnia społecznej szkodliwości Sąd bierze pod uwagę zarówno okoliczności przedmiotowe, jak i podmiotowe. Do okoliczności przedmiotowych, mających wpływ na ocenę społecznej szkodliwości, należy zaliczyć rodzaj i charakter naruszonego dobra (im cenniejsze dobro tym wyższa szkodliwość), rozmiaru wyrządzonej lub grożącej szkody (im większa szkoda tym wyższa szkodliwość), wagę naruszonych przez sprawcę

obowiązków, czy rodzaj naruszonych reguł ostrożności (im ważniejsze społecznie są te reguły, tym wyższa szkodliwość). Do okoliczności podmiotowych również ważnych dla oceny społecznej szkodliwości czynu, zaliczyć należy w szczególności zamiar (zamiar bezpośredni, a zwłaszcza przemyślany, znamionuje wyższą szkodliwość, zaś zamiar ewentualny, niekiedy powstały przypadkowo pod wpływem emocji czy impulsu, wskazuje na szkodliwość niższą - nadto motywację, a więc im motywy czynu są bardziej naganne, niskie, godne potępienia, tym wyższa szkodliwość. I przeciwnie - czyn wypływający z motywacji zasługującej na uwzględnienie, z jakichś szlachetnych pobudek wskazuje na mniejszą społeczną szkodliwość).

Na stopień społecznej szkodliwości przestępstwa nie mają wpływu właściwości i

warunki osobiste sprawcy, środowiskowa opinia o nim, jego wiek, dotychczasowy i obecny tryb jego życia (w tym uprzednia niekaralność sprawcy), a także okoliczności, które pojawiły się po popełnieniu czynu, a mianowicie takie jak przyznanie się sprawcy do winy, a nawet dobrowolne naprawienie przez sprawcę szkody wyrządzonej przestępstwem (rekompensata), wyrażona przez niego skrucha, czy też ewentualne pogodzenie się z pokrzywdzonym. Są to bowiem okoliczności mające pierwszoplanowe znaczenie przy ustaleniu ewentualnego wymiaru kary oraz przy badaniu podstaw pozytywnej prognozy kryminologicznej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2008 roku, V KK 1/08, Legalis 107488).

W odczuciu społecznym sprawca, który zbiega z miejsca zdarzenia wypadku

ze skutkiem śmiertelnym nie może liczyć na jakiegokolwiek złagodzenie odpowiedzialności (nie ma i nigdy nie będzie pobłażliwości w tym względzie), wręcz przeciwnie winien liczyć się z zaostrzeniem odpowiedzialności. Nadto, zauważyć należy, iż oskarżony mimo spożycia dużej ilości alkoholu zdecydował się na prowadzenie pojazdu – dopuszczając się tym samym naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Oskarżony wprowadził się w stan nietrzeźwości samodzielnie, mając pełną świadomość skutków, jakie wywołuje spożycie alkoholu. Zachowanie podsądnego wskazuje, że jest osobą, której życie i zdrowie innych uczestników ruchu drogowego było w inkryminowanym okresie całkowicie obojętne. Następstwa jego zachowania były tragiczne, mianowicie śmierć W. A. i spowodowanie dotkliwych i

długotrwałych
obrażeń u P. W..
Mimo licznych apeli
w mediach, każdego
dnia dochodzi w
Polsce do
tragicznych w
skutkach wypadków
drogowych i to
wskutek naruszania
elementarnych reguł
bezpieczeństwa w
ruchu drogowego.
W tej sytuacji
zapewnienie
bezpieczeństwa na
drogach zależy w
dużej mierze od
stanowczej reakcji
organów wymiaru
sprawiedliwości na
przestępcze łamanie
zasad ruchu
drogowego. Z tego
powodu, względy
prewencji ogólnej
przemawiają za
surowym
sankcjonowaniem
umyślnego
naruszanie
elementarnych reguł
ruchu drogowego,
stojących na straży
życia i zdrowia
ludzkiego, tak jak
to ma miejsce
w przedmiotowej
sprawie. Z tych
też względów Sąd
Rejonowy słusznie
orzekł wobec
oskarżonego
wyważoną karę
łącznie w wymiarze
9 lat pozbawienia
wolności. Tylko taka
może zrealizować
wszystkie cele kary
i jest zgodna z

kryteriami sądowego wymiaru kary zawartymi w art. 53 k.k., a więc jest ze wszech miar sprawiedliwa.

W tym miejscu podkreślić natomiast należy, iż w aspekcie powyższych wywodów, środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego, ustalonym przez Sąd meriti jest dolegliwy, lecz adekwatny do okoliczności czynów oskarżonego. Nie budzi wątpliwości, iż osoba poruszająca się pojazdem mechanicznym i naruszająca w sposób rażący zasady bezpieczeństwa ruchu drogowego (w tym przypadku na skutek nietrzeźwości, w następstwie czego dochodzi do tragicznego w skutkach wypadku drogowego stwarza realne niebezpieczeństwo dla innych uczestników ruchu (które w istocie rzeczy, w tym przypadku, zmateriałizowało

się). Zatem rolą sądu staje się skuteczne wykluczenie takich osób spośród osób poruszających się po drogach publicznych, aby zapewnić faktyczne bezpieczeństwo na drogach, a jednocześnie w celu zapewnienia oskarżonemu możliwości refleksji nad swoim postępowaniem. W aspekcie powyższych okoliczności, stwierdzić należy, iż lekceważenie zasad ostrożności i bezpieczeństwa w komunikacji przez oskarżonego wymaga orzeczenia środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego. Tym samym wykluczenie oskarżonego z ruchu drogowego dożywotnio jako niezdyscyplinowanego uczestnika, nie przestrzegającego wymogów bezpieczeństwa w trakcie poruszania się pojazdami mechanicznymi, faktycznie będzie stanowiło dla niego dolegliwą represję. Zdaniem Sądu Okręgowego, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów

<p>mechanicznych w powyższym wymiarze będzie adekwatny do stopnia społecznej szkodliwości czynów u inkryminowanych oskarżonemu oraz stopnia jego zawinienia. Słusznie też kierując się względami kompensacyjnymi Sąd Rejonowy orzekł nawiązki na rzecz pokrzywdzonych w wysokości określonej orzeczeniem sądowym.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę wyroku i wymierzenie oskarżonemu T. W. kary adekwatnej do popełnionego czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do zmiany wyroku. Wyrok jest słuszny i zasługuje na utrzymanie w mocy w tym zakresie.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE</p>		

UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymanie w mocy rozstrzygnięć zawartych w punktach od 1 do 9 i od 11 do 13.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Wyrok we wskazanym zakresie słuszny, apelacja obrońcy oskarżonego bezzasadna. Sąd I instancji przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w sposób wszechstronny i		

wyczerpujący, a następnie zgromadzony materiał dowodowy poddał rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonego w zakresie popełnienia przypisanych mu przestępstw, subsumcji prawnej jego zachowania pod wskazane przepisy prawne, jak i w konsekwencji orzeczonych kar jednostkowych i kary łącznej, środków karnych i kompensacyjnych. Przedmiotem rozważań zaprezentowanych przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku były nie tylko dowody obciążające oskarżonego, ale i dowody przeciwne, zostały one ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

0.15.2. Zmiana wyroku sądu

<i>pierwszej instancji</i>		
0.0.15.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Uchylenie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 10 wyroku na skutek zażalenia wniesionego przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego P. W..		
Zwięźle o powodach zmiany		
Sąd Rejonowy wydał nieprawidłowe rozstrzygnięcie w zakresie zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżycielowi posiłkowemu P. W.. Zważyć należy, iż koszty wynagrodzenia ustanowionego z urzędu adwokata tudzież radcy prawnego ponosi Skarb Państwa. Bowiern zgodnie z treścią art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. wydatki Skarbu Państwa obejmują w szczególności wypłaty dokonane z tytułu nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez		

<p>adwokatów lub radców prawnych. Tym samym oskarżony nie był zobowiązany dokonywać żadnej opłaty na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. W. z tytułu ustanowienia mu pełnomocnika z urzędu.</p>		
<p>0.0.15.2.2.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego A. A. (1) kwoty 826,56 tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielowi posiłkowemu P. W. z urzędu w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>W niniejszej sprawie oskarżyciel posiłkowy P. W. posiadał pełnomocnika z urzędu w osobie radcy prawnego A. A. (1), a zatem należało zasądzić na jej rzecz koszty nieopłaconej pomocy prawnej</p>		

udzielonej stronie.
Przy czym, wysokość minimalnych kosztów należnych pełnomocnikowi oskarżyciela posiłkowego, ustalonych na podstawie § 2 pkt 1 i 2 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 17 ust. 2 pkt 3, § 17 ust. 7, § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu z dnia 3 października 2016 r. (Dz. U. z 2019 r. poz. 68 z późn. zm.) przedstawia się następująco: opłata za postępowanie przed Sądem I instancji - 420 złotych, 20% za każdy kolejny, poza pierwszą rozprawą termin, w którym pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego brał udział - łącznie 4 terminy, co stanowi kwotę - 252 złote oraz podatek VAT w wysokości 154,56 złotych, co łącznie uczyniło kwotę 826,56 złotych.

0.0.15.2.3.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>Podwyższenie kwoty zasądzonej w punkcie 14 zaskarżonego wyroku Sądu I instancji od oskarżonego T. W. na rzecz Skarbu Państwa tytułem zwrotu wydatków poniesionych przed Sądem I instancji do kwoty 13.219,46 złotych.</p>		
Zwięźle o powodach zmiany		
<p>Sąd Okręgowy dokonał zmiany w powyższym zakresie, gdyż suma wydatków poniesionych w przedmiotowej sprawie uległa modyfikacji na skutek korekty wyroku Sądu I instancji opisanej w punktach 5.2.1. i 5.2.2. A zatem, wydatki poniesione przez Skarb Państwa od wszczęcia postępowania uległy podwyższeniu o koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielowi posiłkowemu przez radcę prawnego z urzędu.</p>		

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

<p>0.15.3.2. Zapłaty i prawnego i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>3</p>	<p>Na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 18 z późn. zm.) ustalono koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu T.</p>	

	<p>W. z urzędu w postępowaniu odwoławczym w kwocie 516,60 złotych, którą zasądzono na rzecz adwokata M. M..</p>	
4	<p>Koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym zasądzone od oskarżonego T. W. na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. A. (2) zostały naliczone w oparciu o § 11 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 z późn. zm.).</p>	
5	<p>Na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 18 z późn. zm.) ustalono koszty nieopłaconej</p>	

	<p>pomocy prawnej udzielonej oskarżycielowi posiłkowemu P. W. z urzędu w postępowaniu odwoławczym w kwocie 516,60 złotych, którą zasądzono na rzecz adwokata A. A. (1).</p>	
6	<p>W oparciu o przepis art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983r. z późniejszymi zmianami), Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego T. W. od wydatków Skarbu Państwa poniesionych w postępowaniu odwoławczym oraz od opłaty za drugą instancję mając na względzie, iż ich uiszczenie w jego sytuacji osobistej i finansowej (osadzenie w izolacji penitencjarnej i brak źródeł dochodów, brak majątku, a także posiadanie na utrzymaniu małoletniego dziecka - obowiązek alimentacyjny), oraz zważywszy na obciążenia fiskalne związane z przedmiotowym</p>	

	skazaniem (nawiązki na rzecz pokrzywdzonych w łącznej kwocie 50.000 złotych i koszty procesu w kwocie 28.705,48 złotych), byłoby dla niego zbyt uciążliwe.
7. PODPIS	

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego T. W..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 09 kwietnia 2020 roku w sprawie sygn. akt VII K 779/19.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana